

NYHEDSBREV 2 MARTS 2023

Besøg fra Coffee Beanies

1. marts sent om aftenen landede Aimée Kofoed i Bujumbura sammen med et team bestående af to salgsagenter og en fotograf.

Aimée driver Coffee Beanies, som har trænet strikkere her i Burundi i at strikke huer, luffer, halsedisser, sweatre og andre lækre ting, som sælges i Danmark i udvalgte butikker.

Jeg har gennem flere år fået lov at træne strikkerne primært heroppe i Rubura i alle de forskellige modeller. Garnet sendes hertil Burundi, hvor det bliver sendt ud til de forskellige grupper, og de færdige produkter shippes så til Danmark.

Med Aimées team besøgte vi de forskellige grupper, og især salgsagenterne fik på den måde et vigtigt indblik i, hvordan hele processen er, hvordan strikkerne lever og arbejder og ikke mindst, hvor meget det kan ændre en kvindes liv at få et job som strikker.

De boede her i Rubura i nogle dage, da Rubura er "kernegruppen", og skønne Anne-Marie – præstefruen her – er vores leder, kontrollant og bedste strikketræner. Her fik de også en lille fornemmelse af hverdagen i "Det lille hus på højen" med alt hvad det indebærer med svigtende strøm, koldt vand i bruseren når det er gråvejrs osv. Men også alle glæderne med skønne samarbejdspartnere, spændende projekter, mængder af frisk frugt og et lidt lavere gear end i Danmark ;) Hvis I er mere nysgerrige på Coffee Beanies er de på <https://coffeebeanies.dk> og på instagram: [coffeebeanies](https://www.instagram.com/coffeebeanies)

Jep i Rubura

Aimée og hendes team forlod Rubura 7. marts, og allerede dagen efter krydsede jeg grænsen til Rwanda for at hente Jep.

Edouard hentede mig ved grænsen, og vi kørte sammen mod Kigali, hvor Jep ankom om aftenen. Vi havde en enkelt overnatning i Kigali og fortsatte så mod Butare, hvor vi vekslede lidt penge og handlede nogle få varer, og så var vi tilbage i Rubura ved kaffetid. Det var virkelig dejligt igen at være sammen her i Rubura.

Jeg underviste på præsteskolen de fleste dage, og Jep lavede de indledende ting til et lille vandprojekt i Nyantore ca. ni kilometer herfra.

I Nyantore er der en kirke, en børneskole og en lille sundhedsklinik – alle uden vand. Derfor skal der indfanges kilder i dalen, støbes vandtank i dalen og oppe ved kirken. Der skal lægges rør og installeres solceller, som skal drive pumpen i tanken nede i dalen. Gravearbejdet og indfangningen af kilderne er planlagt til at starte, når regntiden er slut, og Jep kommer igen i maj og følger op på arbejdet.

Som altid kom der mange og hilste på – det gør der også, når jeg er her selv – men de tætteste kontakter og medarbejdere kommer lige en ekstra gang, når Jep er her! Ikke mindst fordi hans kirundi er markant bedre end mit ;) selvom jeg øver mig!

Flere er ældre mennesker som har arbejdet for eller med Jeps forældre, da de boede her. De skal lige have en kop te eller en Fanta og lige høre lidt til de gamle missionærer.

Vandmøde i Nyantore. Klinikken i baggrunden.

Efter 10 skønne dage sammen, måtte Jep igen pakke sammen og drage nordpå og hjem til arbejdet i Desitek.

Her må jeg indrømme, at jeg lige kneb en tåre eller 10, inden vi gik ud i bilen og kørte til grænsen! Afsked er ikke min stærke side, selvom det denne gang kun er for to uger!

Det gav lidt flash-backs til dengang, vi som teenagere var kærester, men boede på hver sin missionsstation på hver side af grænsen. Der var også utallige afskedsseancer med våde øjne (mest hos mig) og ditto lommestørklæder.

Men som min søde mand sagde, da jeg undskyldte for "piveriet"; "Det var jo værre hvis du var ligeglad!"

Emanuel og Pastor Poul fulgte med til grænsen – mås e mest for at sikre sig, at jeg kunne køre den højrestyrede (!!) bil tilbage til Rubura på de snoede jordveje.

Det gik nu ok – og Jep fik straks besked fra Emanuel om, at jeg havde klaret at overhale en lastbilkonvoj OG at vi var vel tilbage i Rubura!

Hverdag i Rubura

Hvad sker der egentlig i Rubura – er der noget at lave? Det spørger mange om. Det er klart, at ikke alle mine arbejdsopgaver ligger her i Rubura. Der er en del møder, besøg i projekter osv, som klares ud fra Bujumbura. Men Rubura er faktisk lidt et knudepunkt for mange aktiviteter, og det er her missionærhuset ligger, hvor jeg har min base. Herfra følger jeg op på forskellige projekter og aktiviteter.

Her er kirke, præsteskole, landbrugsprojekt, klinik, strikkegruppe, børneskole, sekundærskole og den lille landsby Rwezero. Tæt på er også to af de Batwa-landsbyer, hvor vi bygger huse og underviser i landbrugsaktiviteter, mindset change mm.

På præsteskolen underviser man tre forskellige grupper i en turnus. Prætestuderende, evangelister og ungdomsmedarbejdere. Jeg underviser alle tre grupper i engelsk, når det er muligt. Gerne minimum tre gange pr. uge sammen med Pastor Vianney. På billedet ses ungdomsholdet med deres nye bibler og salmebøger, som de fik af Jep og mig i juli.

I landbrugsprojektet avles grise og høns, som uddeles som julegaver til blandt andet Batwa i forbindelse med BiD's julegaveprojekt.

Her dyrkes mange forskellige afgrøder, dels til eget brug og for at forsyne præsteskolen med mad, men også til salg. Lige nu er majsens høstet og skal tørres, inden kernerne skal males til majsmeal. Man er også ved at gøre klar til et nyt projekt med agro-forestry, hvor der skal plantes forskellige former for nyttetræer kombineret med andre afgrøder, der kan trives sammen med træerne. Der er pt indkøbt passionsfrugt, grevalier og caliandre til udplantning og mere følger senere til næste regntid.

Præsteskolen skal have nyt køkken - meget tiltrængt. De studerende er lige rejst på hjemmeophold, og evangelist-holdet kommer i april, så nu er nedrivningen af det gamle køkken startet.

Børneskolen er ved at få nye toiletter betalt af Holbæk menighed. En toiletbygning består groft sagt af seks små rum med hvert sit toilethul. De er nu så langt med byggeriet, at der fuges udvendigt, pudses indvendigt og laves afvandingsrender rundt om, så det kan snart tages i brug. Det tror jeg børnene glæder sig til – de gamle er faktisk så fyldte, at de er "tæt på kanten."

"It takes a village."

Det er et ordsprog, der især bruges om at opdrage et barn i Afrika. Det er en fælles opgave for hele landsbyen.

Men på en måde passer det meget godt på at være her i Burundi og Rwanda – både når vi er her begge to, men især når jeg er her alene. Der er mange der har spurgt, hvordan jeg dog tør at være her alene?

Men i virkeligheden er jeg jo ikke *rigtigt* alene. Jeg tager ikke mange skridt, uden at der er styr på, hvor jeg går hen, og om jeg har brug for hjælp til noget!

Vi har en stor flok af gode mennesker, som vi kan trække på til alt lige fra at veksle penge til at hjælpe os fra A til B og også at passe på os. "It takes a village" at bo og trives her.

Indrømmet – i starten skal man virkeligt træne sin *Bede-om-hjælp-muskel*. Hjemme er vi vant til at være selvstændige og uafhængige. Hernede glider tingene bare lettere, når man rækker ud og beder om hjælp. Og ellers får man den også ofte uden at bede om den.

Et lille eksempel er min tur til Rwanda for at hente Jep. Bilen var lige på projektbesøg med en medarbejder fra UEBB, så Pastor Vianney organiserede straks en taxa til grænsen – og fulgte lige selv med over på Rwanda-siden for at sikre sig, at Edouard stod klar til at modtage mig. Vel ankommet i Kigali kom der besked fra både ham og hans kone for at sikre, at jeg var nået godt frem. Edouard kørte os til grænsen igen, og vi blev hentet på den anden side af UEBB-bilen og kørt til Rubura. Og en time efter var der besked fra Edouard om, at han var hjemme, og et lille tjek af, at vi var kommet sikkert frem.

Jep prøvede for sjov at lave en liste over de gode folk, vi trækker på til alt muligt, og den er lang! Ud over de gode folk i UEBB, og dem vi er omgivet af her i Rubura til dagligt, er mange på den liste folk, vi eller vores

forældre har kendt i mange år.

Og der er hjælp til alt fra et sted at overnatte, til indkøb af cement, at skaffe brændstof når det ellers er umuligt, til oversættelse, når ens kirundi ikke rækker osv.

Jeg er hver eneste dag taknemmelig for alle, der er på den liste, og det føles godt og trygt at være omgivet af vores "Village".

Den sidste uge i marts tager jeg til Rwanda, hvor jeg blandt andet skal lave træning i Kvindenetværkets projekt Timyuka, som arbejder med kvindelig ledertræning. Mere om det i næste nyhedsbrev.

